

KILL THE BOY BAND

**KILL
THE
BOY
BAND**

**GOLDY
MOLDAVSKY**

VERTAALD DOOR ASTRID STAARTJES

Hoe dun is de lijn tussen fan en freak?

YOUNG AWESOME

Voor mijn moeder en vader, de beste verhalenvertellers ter wereld.

– GM

Eerste druk 2017

Copyright © 2016 Goldy Moldavsky

Oorspronkelijke titel: *Kill The Boy Band*

Oorspronkelijk verschenen bij Point, an imprint of Scholastic Inc., Publishers since 1920.

Scholastic, POINT, and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc. All rights reserved.

© 2017 vertaling: Astrid Staartjes

© 2017 vormgeving omslag: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7225 0 / NUR 285

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, evenementen of locaties berust geheel op toeval.

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Het is altijd het verstandigst
om de waarheid te vertellen,
behalve natuurlijk als je
ontzettend goed kunt liegen.

– Jerome Klapka Jerome

Wat je vooral moet weten, is dat dit geen fanfictie is. Het is niet een of andere Tumblr-fantasia van een eenzaam meisje dat ervan droomt haar celebritycrush te ontmoeten. Dit verhaal gaat over mij en mijn vriendinnen en de keer dat we The Ruperts ontmoetten. Je kunt het geloven of niet, dat mag je zelf beslissen. Dat je in het nieuws een andere versie van de gebeurtenissen hebt gehoord, wil nog niet zeggen dat mijn verhaal niet klopt.

Ik wil precies vertellen hoe het is gegaan. Ik wil dat mensen de waarheid horen.

En ik heb echt spijt van wat we hebben gedaan.

**DEEL
EEN**

1

Mensen hebben me voor gek versleten.

Ik snap het best: fangirls worden voortdurend afgezeken. Ze zeggen dat we raar zijn, hysterisch, geobsedeerd, rijp voor het gesticht. Maar die mensen begrijpen het niet. Dat ik toevallig ergens gek op ben, betekent niet dat ik zelf gek ben. En ik hield echt van The Ruperts, honderd keer meer dan van vanille-ijs in de zomer, positieve reacties op mijn fanfics of een goede jaren-tachtigfilm ontdekken die ik nog niet ken.

Dat ik toevallig een Ruperts-fan was, betekent niet dat ik gek was. Dat is belangrijk om te weten, want wat ik je ga vertellen zal nogal, eh... gek klinken.

Rupert Pierpont zat in onze hotelkamer.

Je vraagt je waarschijnlijk af hoe we dat voor elkaar hadden gekregen. Het komt niet elke dag voor dat je alleen bent met een lid van de populairste boyband ooit.

Wacht. Even opnieuw.

Het komt niet elke dag voor dat je alleen bent met de grootste sukkel uit de populairste boyband ooit, die is geblinddoekt en vastgebonden aan een stoel.

Je denkt nu waarschijnlijk: hoezo is hij zo'n sukkel dan? Maar dat vertel ik je later. Vooralsnog stonden Erin, Isabel, Apple en ik hem alleen maar aan te staren, in de hoop dat hij weer bij zou komen.

We hadden de lichten nog niet aangedaan, dus de kamer werd alleen verlicht door de middagzon die door de ouderwetse ramen naar binnen viel. Het late zonlicht stroomde over het grijze tapijt en de lavendelblauwe wanden, die daardoor paars kleurden. Los daarvan was het vertrek donker. En dat paste perfect bij de sfeer van dat moment.

Alleen het getik op Isabels telefoon was te horen. Het scherm was compleet gebarsten en het hoesje bestond uit een met papier en plakband in elkaar geflanste collage van de ontblote torso van Rupert L., maar Isabel hield de telefoon in haar hand alsof die het waardevolste object ter wereld was. Wat haar betreft was dat waarschijnlijk ook zo. Tijdens het typen hield ze de telefoon vlak bij haar gezicht waardoor er een blauwe, monitorachtige gloed op haar gezicht scheen.

Ze verbrak als eerste de stilte. ‘Wat draagt hij nou weer?’

‘Hiphop,’ antwoordde ik.

Het woord ‘HIPHOP’ bungelde letterlijk aan een ketting om zijn nek. Rupert P. was een wandelende identiteitscrisis. Nog geen twee weken geleden was hij van top tot teen punk, met rechtopstaand haar en geblondeerde wenkbrauwen. Nu was hij gehuld in een oversized sportshirt, laaghangende broek en basketbalschoenen, plus natuurlijk – voor wie het nog niet doorhad – die ketting met die koeienletters. Maar het klopte gewoon niet. Het was niet eens een basketbalshirt maar een ijshockeyshirt, een kindermaat, van een of ander team dat Gang Green heette. Echt weer iets voor Rupert P. om zelfs met een identiteitscrisis de plank mis te slaan. ‘Agressieve stijlkeuze.’

‘Een mislukte poging,’ snoof Isabel laatdunkend.

‘Ik vind dat hij er cute uitziet,’ zei Apple, en ze kreeg nog bollere appelwangen toen ze glimlachte.

‘Dat weten we ondertussen wel,’ zei Erin.

Pas uren later, of misschien waren het maar een paar minuten – voor ons gevoel duurde het in ieder geval eindeloos – verroerde Rupert P. zich. Hij draaide zijn hoofd en probeerde zijn armen te bewegen, eerst voorzichtig maar daarna heftig en schokkerig. Hij zat goed vastgesnoerd. Ik was eerlijk gezegd nogal onder de indruk. Ik wist niet dat je met panty’s zulke stevige knopen kon maken.

Uiteindelijk rezen de perfect gestileerde wenkbrauwen die boven zijn blinddoek uitstaken (panty's fungeren trouwens ook perfect als blinddoek) van angst de lucht in, of misschien kwam het door het kille besef.

En het eerste wat hij zei was: 'Griffin?'

We keken elkaar alle vier aan. Isabel, die zich even wist te ontworstelen aan de magische aantrekkingskracht van haar telefoon, rolde met haar ogen en langzaam krulden haar mondhoeken smalend omhoog. Met een hernieuwd enthousiasme vlogen haar duimen over de toetsen. Apple fronste haar voorhoofd en aangezien ze geen snack direct bij de hand had (haar redmiddel als de stress toeslaat), koos ze voor het beste alternatief: ze kauwde op een pluk van haar geverfde, kastanjebruine haar.

Ik zag Apple en Isabel alleen vanuit mijn ooghoeken, want mijn blik was gericht op Erin. Ik probeerde haar duidelijk te maken dat ze het niet moest doen. Maar Erin doet uiteindelijk toch waar ze zelf zin in heeft. Ze zegt altijd dat ik veel te lief ben. Waarop ik zeg dat daar niks mis mee is. Waarop Erin dan zegt: fuck dat lieve-meisjesgedrag. Meestal trekt ze daarbij mijn kraag recht of strijkt mijn haar achter mijn oor, en 'fuck' in combinatie met 'lief meisje' klinkt dan altijd een stuk minder scherp. Maar op dat moment, toen het er het meest op aankwam, zei Erin niets. Ze glimlachte alleen maar.

Erin was een sprankelende verschijning met goudblond haar, en als ze lachte, lichtte haar gezicht echt op. Het meest in het oog springend was haar mond, altijd roodgestift. Als ze sprak, bewogen haar lippen alsof ze met een andere taal was opgegroeid of vroeger een accent had gehad, alsof het Engels een of andere uitheemse taal voor haar was. Het was hypnotiserend. Ik kan het weten, want ik heb gezien hoe jongens naar Erin kijken als ze praat, ook al zegt ze iets totaal onzinnigs. Ze staren naar haar mond. Meisjes trouwens ook. Volgens mij mocht Erin me meteen omdat ik altijd naar haar ogen keek. Die waren, in tegenstelling tot de rest van haar voorkomen, donker en palm-den je niet in. Maar haar verleidelijke lach was als een magnetische kracht, soms durfde je er niet naar te kijken uit angst dat je zou worden opgeslokt. Echt pech voor Rupert P. dat hij die door zijn blinddoek niet kon zien.

'Nee, niet Griffin,' zei Erin. Zoet. Zangerig. Sexy. Best ziek als je erover nadenkt, maar op de een of andere manier toch passend.

Rupert P. verstarde, behalve zijn borst, die zo hevig op en neer ging dat het leek alsof hij aan de beademing lag. ‘Wie zijn jullie in godsnaam?’ riep hij. Zijn bekakte Londense accent schoot uit bij ‘god’.

Even voor alle duidelijkheid: niemand van ons, behalve Apple, mocht Rupert P., en als ik zelf had mogen kiezen wie van The Ruperts ik zou willen gijzelen, zou ik zeker niet bij hem zijn uitgekomen. In elke boyband zit onvermijdelijk een Rupert P.: De Lelijkste. Normaal gesproken doen lelijke boybandleden hun best om de aandacht van hun gezicht af te leiden door zich volledig op hun haar te focussen (baarden, een kleurtje, debiele vlechtjes), maar Rupert P. had nog niet eens de moeite genomen die bos stro van hem te verbergen onder een pet.

De zweetdruppels bij zijn slapen kleurden zijn rossige haar in een donkerdere, kastanjebruine tint. Rupert P.’s haar was een vuurrode paddenstoelwolk die zijn gezicht tot die catastrofale, massahysterie veroorzakende bom maakte. Oké, dat is best lullig, en Apple zou het absoluut niet met me eens zijn, maar persoonlijk val ik niet op roodharigen.

Apple daarentegen – een schat, hoor, daar niet van – was helemaal gek op hem. Haar toewijding was werkelijk inspirerend, niet alleen voor mij maar voor fangirls over de hele wereld. Ze knielde voor Rupert P. neer. ‘Niet bang zijn. Er is niets aan de hand,’ zei ze met een poeslief stemmetje. Haar open gespreide hand hing even boven zijn gebalde vuist, waarvan de knokkels wit weggetrokken, totdat ze haar hand heel langzaam op de zijne liet zakken. Afgaande op haar stokkende adem, haar extatische blik en de gênante geluidjes die ze voortbracht, kreeg ik de indruk dat ze klaarkwam.

Rupert P. was beduidend minder enthousiast over de aanraking. ‘Rot op!’ brulde hij.

Terwijl ik toekeek hoe hij zich probeerde te bevrijden, schoot me een zin te binnen uit een van hun liedjes.

*I'm all tied up in your lovin', girl
I'm all tied up in you
But don't ever let me free, girl
Let's take these chains of love and tie you up too*

Ik hield iemand gegijzeld en het enige wat er in me omging, was een liefdesliedje uit de top 100.

Ik ging zeker naar de hel.

Ik wist allang dat dit verkeerd was, maar nu Rupert P. was bijgekomen en zijn mond opendeed, drong het in alle hevigheid tot me door.

We konden hem hier niet blijven vasthouden.

Ik zou de anderen vertellen hoe ik erover dacht, hen ervan overtuigen dat dit een superdomme actie was, zelfs voor ons doen. Gewoonlijk sprak ik me niet uit – dat was Erins rol – maar we moesten nu het juiste doen. We waren allemaal vijftien, maar ik zou als eerste zestien worden, wat inhield dat ik de oudste was. Ik had de verantwoordelijkheid om dit volwassen aan te pakken. Erin was mijn beste vriendin; zij zou me steunen. En Isabel volgde Erin in alles wat ze zei. Ik bedoel, wat zouden we überhaupt met hem aan moeten? Behalve Apple was er niemand in deze kamer die hem graag mocht. De so-wEEK kwam eraan. Ik had helemaal geen tijd om naar de hel te gaan.

‘Wat willen jullie?’ riep Rupert P. ‘Willen jullie dat ik ga zingen? Ik zal voor jullie zingen!’

‘OMG, dit kan niet waar zijn,’ zei Isabel. Ze wierp een blik op Erin en haar wenkbrauwen gingen omhoog. Ik weet niet waarom, maar Erin grijnsde besmuikt. Zeker een inside joke. We kenden genoeg inside jokes, maar deze leek alleen tussen hen te zijn. Ik vroeg me af of Isabel en Erin marathonchatsessies zonder mij hadden, vol met inside jokes. Ik vroeg me af wat ze zouden doen als ik zou opperen om Rupert P. vrij te laten. Zouden ze me raar aankijken? Zou Isabel een zijdelingse blik op Erin werpen en haar wenkbrauwen optrekken? Zou Erin dan weer besmuikt grijnzen?

‘Gaat het om geld?’ vroeg Rupert P. ‘Willen jullie losgeld? Zijn jullie een Mexicaans drugskartel?’

Hij had werkelijk geen idee wie we waren. Dat was in ieder geval een pluspunt. Als we hem nu lieten gaan, konden we er nog mee weggkomen, het onder het tapijt vegen, er zonder kleerscheuren afkomen, et cetera, et cetera.

‘Alsjeblieft, ik geef jullie wat jullie maar willen! Hak in godsnaam niet een vinger af! Kom alsjeblieft niet aan mijn haar!’

‘Natuurlijk knippen we je haar niet af!’ zei Apple met een piepstemmetje,

zoals ze altijd deed wanneer ze opgewonden was. ‘Of misschien alleen je ratenstaart?’

Je zou kunnen denken dat er daadwerkelijk een staart bij zijn stuitje groeide, maar Apple doelde op de haarlok in zijn nek. Ik had je dat detail willen besparen, maar helaas ontkom ik er nu niet aan.

‘Mag dat?’ vervolgde Apple. Als er een schaar in deze kamer had gelegen, had ze die staart allang in haar hand (en hoogstwaarschijnlijk in haar mond) gehad.

Rupert zoog de lucht naar binnen en toen gebeurde er iets raars: hij begon te lachen. ‘O, nou snap ik het, jullie zijn gewoon fans!’

Shit. Hij had ons door.

Ik trok een paar keer aan het elastieken armbandje om mijn linkerpols en liet het telkens los zodat het tegen mijn arm kletste, terwijl ik ondertussen probeerde na te denken. Ik moest iets doen voordat we ontmaskerd zouden worden. Hoe meer tijd er verstreek, des te duidelijker werd het me hoe fout dit allemaal was. Deze dag zou niet de geschiedenis ingaan als de dag dat ik een ginger gegijzeld hield. Het zou de dag worden waarop ik een ginger zijn vrijheid teruggaf. Zo stelde ik het me graag voor. In werkelijkheid maakte ik me vooral druk om wat mijn vriendinnen van me zouden vinden als ik dit zou voorstellen.

‘Fangirls!’ schreeuwde Rupert P. ‘Irritante, zielige, kwijlende kutfans! Jullie zijn allemaal psychopaten!’

Er verscheen een enorme grijns op Isabels gezicht, niet omdat ze het zo leuk vond om voor psychopaat te worden uitgemaakt – Isabel had weliswaar sadistische trekjes, maar zelfs zij zou dit niet leuk vinden – maar omdat, zo vermoedde ik, ze van dichtbij meemaakte dat een boybandlid door het lint ging. Een celebrity die zijn fans voor psychopaten uitmaakt, zou zeker het nieuws halen. Schreeuwende koppen. Een schandaal. En Isabel was dol op schandalen. ‘Jee, Rupert P., wat gaat er nu door je heen?’

‘Wil je echt weten wat ik van fans vind?’ vroeg Rupert P.

Isabel knikte enthousiast en hield haar telefoon voor zijn gezicht. De kleine streepjes van haar voicerecorder gingen spastisch op en neer in hetzelfde ritme als mijn hartslag. ‘Duidelijk spreken, graag,’ zei ze.

‘Op de eerste plaats komen katholieke leraren,’ begon Rupert P. ‘Daaronder komen paparazzi, dááronder zwervers en dan, kilometers daaronder, komen fangirls pas. Jullie zijn het allerlaagste uitschot. Weet je wat ik ga doen zodra ik vrijkom? Ik ga jullie afslachten. De politie inlichten? Vergeet het maar. Ik ga jullie vastbinden, precies zoals jullie met mij hebben gedaan en dan: de fik erin! Ik ga gewoon zitten toekijken hoe jullie in vlammen opgaan. Wat zeg je daarvan?’

Wreed.

Isabel drukte op de rode knop op haar scherm om de opname te stoppen. ‘Hier haal ik wel een paar hits mee binnen.’

‘Dat kun je niet posten!’ zei Apple. ‘Dit is allemaal superstressvol voor hem. Kun je niet zien hoe bang en kwetsbaar hij op dit moment is? Niemand vindt het leuk om te worden vastgebonden, celebrity’s al helemaal niet.’

‘Wacht even, hebben jullie dit opgenomen?’ vroeg Rupert P. ‘Dit kan niet waar zijn! Laat me gaan!’

Hij raakte steeds geagiteerder en we konden alleen maar verbijsterd toekijken, alsof het een van zijn performances was. ‘Ik heb verplichtingen!’ jammerde Rupert P. ‘Ik had met Michelle afgesproken! Ze gaat me vermoorden!’

Michelle Hornsbury, de vriendin van Rupert P.

Of liever gezegd: Michelle Hornsbury, het zogenaamde / niet echte / vermeende vriendinnetje van Rupert P. Ik was haar bijna vergeten, maar ik had moeten weten dat ze hier ergens rondhing. Ze volgde Rupert P. echt overal.

Ik voelde mijn telefoon in mijn broekzak trillen. Ik haalde hem tevoorschijn en zag dat mijn moeder weer een berichtje had gestuurd.

Hebben jullie het gezellig? stond er.

Mijn moeder dacht dat ik bij een vriendin logeerde. Wat in zekere zin klopte. Ik had gemakshalve onvermeld gelaten dat de overnachting in een hotel in Manhattan plaatsvond. Het was een fluitje van een cent om mijn moeder voor te liegen, vooral omdat ze nooit doorvroeg. Simpele vragen als: Bij wie ga je logeren? Kun je me het telefoonnummer van haar ouders geven? Weet je zeker dat ze het goed vinden als je blijft slapen? Het is per slot van rekening Thanksgiving, zouden al voldoende zijn om me te betrappen. Maar dat krijg je als je het type meisje bent dat nooit problemen veroorzaakt. Je wordt blindelings vertrouwd.

Hoogstwaarschijnlijk stelde mijn moeder geen enkele vraag omdat ze zich schuldig voelde dat ze tijdens Thanksgiving moest werken. En omdat ik zo-
waar interesse toonde in een échte ontmoeting met vriendinnen in plaats
van gesprekken te voeren via de computer of de telefoon. Mijn moeder had
het liefst dat ik me vrolijk en sociaal gedroeg, en de therapeut die ik twee
keer per week bezocht was het met haar eens. Dat ging me namelijk niet echt
makkelijk af na alles wat er met mijn vader was gebeurd.

Ik stuurde haar een berichtje terug.

Supergezellig!

Ik lette even niet op Erin, maar toen ze langs me snelde, was ik er weer
met mijn volle aandacht bij. De felroze panty die ze om Ruperts mond had
gebonden vloekte met zijn bleke sproetenhuid, maar dat deed waarschijnlijk
niet ter zake aangezien hij alleen als knevel was bedoeld.

Ik had echt geen idee dat panty's zo multi-inzetbaar waren.

Erin trok aan beide uiteinden, waardoor Rupert P. zijn mond in een ver-
wongen grijns vertrok. 'Groepsoverleg,' zei ze. 'Nu meteen.'

2

Groepsoverleg was nu niet iets waar we wekelijks aan deden. We hadden zelfs maar één keer eerder een groepsoverleg gehad.

Precies een maand hiervoor waren we met z'n vieren in Chocolateburg in Manhattan bijeengekomen om een plan te beramen om The Ruperts te ontmoeten. Erin en ik hadden samen de metro genomen vanaf Carroll Gardens in Brooklyn, een kort ritje naar de andere kant van de rivier. Apple en Isabel waren er al toen wij aankwamen. De jongens zouden over een maand, tijdens Thanksgiving, vanuit de NBC-studio's in New York een spectaculaire live-show van een halfuur geven, en we hadden geen van allen kaartjes weten te bemachtigen. Je begrijpt dus wel waarom het overleg van levensbelang was.

Isabel giechelde terwijl ze haar lepel in haar ijscoupe stak: gesmolten chocola en twee bolletjes bosbessenijs waar karamel langs sijpelde. Ze liet de lepel daarna even boven het schaalte zweven en keek toe hoe het mengsel naar beneden droop. 'Willy Wonka zou hier z'n vingers bij aflikken.'

Het was vreemd om Isabel te zien giechelen. Het was sowieso vreemd om Isabel in een normale, niet-stalkingsetting te zien. We waren vier vriendinnen, maar behalve Erin en ik, die bij elkaar op school zaten, kwamen we alleen samen als zich een gelegenheid voordeed om de jongens te stalken, en dat kwam alleen voor als ze een single promootten. Als we bijeenkwamen, was het meestal ergens buiten, in de vrieskou, en stonden we urenlang opeengepakt achter dranghekken, slechts gewapend met telefoons en cd-hoes-

jes, een watervaste pen in de aanslag, de tijd dodend met het bespreken van de beste hinderlaagtechnieken. Het leek wel of we op oorlogspad waren. Zo stel ik me dat tenminste voor. Boybands stalken was serious business.

Onze vriendschap speelde zich vooral af in Twitter-DM's en whatsappjes. Dat klinkt misschien vreemd, maar leg het een willekeurige Ruperts-fan voor en ze zal meteen beamen hoe belangrijk internet voor ons was. Zonder internet hadden we waarschijnlijk niet eens van The Ruperts gehoord.

De band was gevormd tijdens de realityshow *So You Think the British Don't Have Talent?*, een wekelijkse talentenjacht die in Engeland op tv werd uitgezonden, het land waar de bandleiden vandaan kwamen. Ze hadden los van elkaar gestreden om de hoofdprijs van 50.000 pond, maar de producers besloten hen tot boyband om te vormen omdat ze alle vier ongeveer even oud waren en ook nog eens dezelfde voornaam hadden. Op een – inmiddels legendarische – avond keek de *СУТТВДНТ*-presentator het publiek in, liet zijn blik over alle opgehouden 'Rupert'-bordjes gaan en zei: 'Zo te zien krijgen de Ruperts vanavond een warm onthaal!'

De zaal ging los, boven alle hoofden van muziekbonden sprongen gloeilampjes aan, en The Ruperts waren geboren.

De groep bestond uit Rupert Lemon, de bariton die auditie had gedaan met een opera/jazzfusionachtig nummer van eigen hand, Rupert Kirke, die met een gitaar op het podium verscheen en nog voor het einde van zijn nummer een staande ovatie kreeg, Rupert Xavier, die in zijn introfilmpje had laten weten dat hij behalve zanger ook graag model zou willen zijn, en die als eerste deelnemer uit de geschiedenis van de show beide talenten tegelijkertijd uitventte, en Rupert Pierpont, de jongleur.

En dat bedoel ik niet in figuurlijke zin: ik bedoel dat hij met drie bowlingkegels het podium op kwam. Even voor alle duidelijkheid: er waren wel tien-duizend talenten waar Rupert níét over beschikte. Een daarvan was zingen. De enige reden dat hij bij de andere drie jongens werd gevoegd, zat hem in het feit dat zijn fantasieloze ouders bij zijn geboorte hadden besloten hem de allerpopulairste jongensnaam van dat jaar te geven. Dat hij Rupert werd genoemd was het beste wat hem ooit zou overkomen.

Ze mochten dan alle vier dezelfde naam hebben, maar zoals ze in inter-

views graag benadrukten, hadden The Ruperts ieder hun eigen, specifieke persoonlijkheid.

Rupert P's belangstelling begon en eindigde bij jongleren.

Rupert X. was de pretty boy / rebel.

Rupert L. kon niet klokkijken.

En Rupert K. was... nou, hij was een levensverpester.

Rupert K. was superknap. Hij had blozende wangen, maar op een leuke manier, alsof hij net in de kou een marathon had gelopen. Op zijn twaalfde had hij een beugel gedragen, dus hij had een perfect gebit. Hij haalde vaak zijn hand door zijn korte, bruine haar, vooral als hij een vraag van de interviewer niet wilde beantwoorden. Hij hield van fantasy-videogames, volksmuziek, en koekjes bakken met zijn oma. Als hij lachte, beet hij soms op de binnenkant van zijn rechterwang. In zijn hals, precies op de plek waar zijn hartslag in zijn slagader klopte, had hij een moedervlek ter grootte van een pinknagel, in de vorm van Californië. Sinds kort droeg hij een porkpie-hoed achter op zijn hoofd, wat zijn fans van hem hadden overgenomen. Hij droeg vaak een zonnebril omdat zijn lichtgroene ogen overgevoelig waren voor zonlicht. Hij had een minuscuul litteken vlak onder zijn lip, dat hij had overgehouden aan een val van een klimrek toen hij zes was. En blijkbaar vond hij het heerlijk om met zijn perfectie mijn leven te verpesten.

Zoals ik al zei. Hij was een levensverpester. Al het bovengenoemde zou al genoeg zijn om me te laten smelten, maar hij werd pas echt verheven tot de man-uit-mijn-wildste-dromen door wat hij in een van zijn eerste interviews zei. 'Het is niet zo makkelijk om gelukkig te zijn,' zei hij. 'Maar het is wel een prioriteit.'

Dat raakte iets in me. Het was alsof hij me daarmee in zijn macht kreeg.

'Even focussen, dames,' zei Erin, waardoor ze zelfs de aandacht van de naastgelegen Chocolateburg-tafeltjes wist te trekken. Erin trok altijd alle aandacht. 'De jongens zijn hier over een maand. Kunnen we op de een of andere manier nog aan kaarten komen?'

De 550 gratis kaarten voor *Binnenkort in Amerika: The Ruperts leren wat Thanksgiving is!* waren online gedistribueerd door een derde partij die los

van de NBC stond, en ze waren binnen 2,7 seconden weg. Ze werden zelfs niet op Stubhub aangeboden. Het was de ergste crisis die wij als fans ooit hadden meegemaakt.

‘De enige manier om kaarten te bemachtigen is als vier fans bereid zijn die van hen op te geven,’ zei ik. ‘Kortom: dat kunnen we dus wel vergeten.’ Eerlijk gezegd had ik geen idee wat het nut van deze bijeenkomst was, maar dat zei ik er maar niet bij.

‘We kunnen zeggen dat we ervoor willen betalen,’ zei Apple. Dit was nu typisch Apple. Er waren maar heel weinig dingen die haar ouders niet voor haar konden kopen. Helaas – voor ons allemaal – hoorden deze tickets daar ook bij.

Waarschijnlijk is dit een goed moment om iets te vertellen over Apple en haar carrière als Ruperts-fan.

Favoriete bandlid: Rupert Pierpont

Aantal keren dat ze The Ruperts in levenden lijve heeft gezien: 18

Aantal keren dat ze één of alle bandleden heeft ontmoet (inclusief selfies en hugs): 8

Apple kwam uit Greenwich, Connecticut, de buitensporige ode aan welvaart en ijdeluiterij. Daar groeide ze op vanaf het moment dat haar ouders – een grootmoedig, semibejaard stel – haar op eenjarige leeftijd hadden geadopteerd. Het verhaal wil dat Apples ouders het weeshuis in Beijing afstruinden en daarbij op de dikste dreumes stuitten die ze ooit hadden gezien. Het kind zat een stuk fruit uit de vuilnisbak te eten. Drie keer raden welk fruit dat was.

Dat ze helemaal in Connecticut woonde, weerhield Apple er niet van om The Ruperts in New York te komen zien. Sterker nog, ze had elk concert van The Ruperts in New York, New Jersey en Pennsylvania bezocht. (Ze is zelfs een keer helemaal naar Montreal afgereisd om een concert bij te wonen.) Erin en ik hebben Apple bij een van die optredens ontmoet. Het was een buitenconcert voor *The Today Show*, en Apple had vier dagen voor aanvang een fluorescerende oranje tent ter grootte van een circustent op Rockefeller Plaza opgezet om er zeker van te zijn dat ze vooraan zou staan.

Daarmee haalde ze het nieuws.

Een verslaggever interviewde haar voor haar tent. ‘Waarom ben je zo’n enorme fan van deze band?’

‘Omdat ik een hardcore Strepur ben!’ antwoordde ze.

‘Pardon?’ vroeg de verbijsterde verslaggever.

‘*Strepur*. Zo noemen Ruperts-fans zichzelf. Het is “Ruperts” achterstevoeren gespeld.’

De reporter staaarde haar even aan, knipperde met zijn ogen, glimlachte en beëindigde het interview door een voorbijganger te vragen wat hij van het groeiende aantal Strepurs vond.

‘Ik ben gek op strippers,’ antwoordde de man.

Het filmpje werd een minisensatie.

Hoe dan ook, Erin en ik hadden onze moeders zover gekregen dat we op de dag van het optreden om twee uur ’s ochtends naar het centrum mochten vertrekken om zo een goed plekje te kunnen bemachtigen. (En met ‘zover gekregen’ bedoel ik dat Erin haar moeder doodleuk meedeelde dat ze zou gaan en ik gewoon afwachtte tot mijn moeder voor haar nachtdienst de deur uit ging.) Tegen de tijd dat we bij het Rockefeller Center aankwamen, stonden er op zijn minst al duizend mensen. En daar, helemaal vooraan, stond de gigantische *Reuzenperzik*-tent. Het was een baken waar je niet omheen kon, een vuurtoren die het Beloofde Land aanwees. Erin greep mijn hand vast. Wanneer ze dat deed, had ik altijd het gevoel dat ze me vol leven pompte. Want zeg nou zelf, je pakt de hand van je beste vriendin alleen als er iets groots staat te gebeuren. In het begin vond ik het altijd eng, maar uiteindelijk liet ik me gewoon door haar meevoeren. Meestal was het de moeite waard. Dus waadden we door de zee van meisjes om de tent in het midden van Rockefeller Plaza te bereiken.

Apple zat in haar eentje in haar tent en was maar al te blij om die met een paar mede-Strepurs te delen. De tent was vanbinnen vol gehangen met posters van het gezicht van Rupert P., wat ik onder normale omstandigheden weezinwekkend zou vinden maar waar ik me nu niets van aantrok omdat het er warm was, we ons in de frontlinie bevonden en er eten kon worden bezorgd.

Dat was het begin van onze vriendschap.

‘Zou duizend dollar genoeg zijn?’ vroeg Apple die dag in Chocolateburg. ‘Het kost duizend dollar om...’

‘Niemand gaat die tickets verkopen,’ onderbrak Erin haar. ‘Nog niet voor al het geld op de bankrekening van je ouders.’

‘We zouden hen kunnen uitroken,’ zei Isabel. ‘Dreigen dat we hun leven verwoesten als ze die tickets niet afstaan.’

Je denkt vast dat dit een grap is.

Dat is het niet.

Isabel had op internet een zekere naam verworven vanwege haar waanzinnig populaire, regelmatig geblokkeerde Twitteraccount. Regelmatig geblokkeerd vanwege de continue stroom van creatieve (je zou kunnen zeggen schokkende) bedreigingen aan het adres van Ruperts-haters of Ruperts-celebvriendinnetjes. Isabels huidige doelwit was Rupert L.’s nieuwste vriendinnetje, Ashley Woodstone. (Of Ashley ‘dartelend door de *Woods*, stoned’, zoals ze ook wel werd genoemd.) Ashley was een actrice met bedenkelijke newage-idealen, en ook al ging ze pas net met Rupert L., Isabel haatte haar meer dan alle anderen die ze ooit had gehaat. Wat veelzeggend was.

Isabels smadelijke tweets varieerden van cartoonesk en dik aangezet:

Ik ruk je tong uit je mond, bind hem om je nek en trek hem zo hard aan dat je ogen uit je kop springen. ik zal in je oogkassen pissen.

Tot lachwekkend:

Blijf van hem af, bitch, ik ga je steken

#RupertLisVanMij

Tot cryptisch verontrustend:

Ik hou je in de gaten terwijl je slaapt.

Ik wil Isabels freaky tweets niet goedpraten, maar je moet toegeven dat het best knap is om elke keer onder de 140 tekens te blijven.

Je vraagt je ondertussen waarschijnlijk af wat een vijftienjarige fangirl nu eigenlijk kan uitrichten. Dat is de verkeerde vraag. Mensen kunnen een hoop ellende aanrichten als ze op de rand van de afgrond staan, en wij fans balanceerden voortdurend op de rand. Als de jongens bij een schandaal waren betrokken, stonden we op de rand. Als ze hun haar lieten knippen, stonden we op de rand. Als ze glimlachten, stonden we op de... Oké, je begrijpt wat ik